

Vsi, ki to slišijo, so kar precej pripravljeni; hitro se sezujejo ter podajajo vsak svoj levi čevljev Pavlihi, ki jih napelje na dolgo vrvco. S tako nabranimi čevlji spleza na svojo vrh, tam začne svoj tovor gupati in nihati, obenem pa kliče zbranim gledalcem: »Glejte, le dobro glejte!«

Na ta njegov klic se vse oči uprovani, Pavliha pa čedalje bolj guga in niha nabrane čevlje. Ko se mu zdi, da so dosti zanihani, zakliče z besedami: »Brž poiščite vsak svoj čevljev!« spusti na enem koncu vrvco, sproščeni čevlji pa zlete in se skotalijo po tleh.

Mlado in staro se sedaj zažene na kup, se preriva in išče, iz gneče pa se slišijo vzkliki: »Ta je moj!« — »Nak, moj je!« — »Ni res, moj je!«

Za čevlje se prične ravs in kavs, da nikoli tega. Iskalci se vlačijo za lase, za ušesa, za roke in kmalu se čuje iz žive kopice jok in stok, vmes pa pljusk klofut, ki so jih večji delili manjšim.

Pavliha ves ta čas sedi lepo mirno na svoji vrvi ter ogleduje prerivanje pod seboj; smeje se na vse grlo in spodbuja iskalce: »Le iščite, le iščite, dokler ne najdete, kakor sem našel zadnjič jaz, ko sem se okopal pred vašimi očmi.« Nazadnje jo po-

cedi domov in pusti svoje gledalce, da se rvajo in pulijo za svoje čevlje.

Ko pa jo jim je tako zagodel, se štiri tedne ni smel pokazati na vasi. Sedel je doma in krpal svoje čevlje, mati pa ga je gledala vsa srečna in zadovoljna spričo njegove pridnosti. Za trdno je verovala, da so ga muhe prešle in da začne posihmal živeti življenje, kakor se spodobi kristjanu. Le da sirota ni vedela, odkod naenkrat tolika pridnost njenemu sinu.

(Dalje prihodnjič.)

Ivan Albrecht

Sirota

Cvetke na trati
rosne molče,
biseri — solze
z njih se bleste.

Cvetke na trati,
vam je lahko,
ko vas poljublja
sonce gorko.

Kdo pa bo mene
čuval sedaj,
ko ni več mamice
moje nazaj — ?

Grob se za grobom
med cvetjem vrsti,
pod cvetkami v zemlji
moja mamica spi.

O, ko bi mogel,
mogel do nje,
k njej bi položil
še svoje srce . . .